

Væsentlig ny Regler ere derimod foreslaede i Henseende til Arv af Forfatterretten. Den gældende Ret, Lov 1857 §§ 3 og 19, jfr. Lov af 23de Februar 1866 §§ 1 og 2, opstiller et Komplex af særlige Arvregler, væsentlig hentede fra den franske Ret.¹⁾ Men disse Regler, der oprindelig ere motiverede ved, at man overhovedet ikke fandt de almindelige franske Arvregler tilfredsstillende og paa et enkelt Punkt vilde forsøge en Reform, navnlig til Fordel for den efterlevende Ægtefælle, have i Frankrig selv ikke vundet synderlig Bifald og have kun i meget ringe Grad kunnet hævde nogen Indflydelse paa de nyere Lovgivninger, der i det hele anvende de almindelige Arvregler og saa paa dette Forhold, jfr. saaledes den tyske Lov § 3, engelske Lov af 1ste Juli 1842 (5. og 6. Vict. C. 45 s. 25.), den svenske Lov (1877) § 6, den spanske Lov Art. 6, den belgiske Lov Art. 2, sveisjiske Lov Art. 1, 2det St., ungarske Lov Art. 3 o. s. v. Dette Standpunkt er sikkert det eneste rette. Rent afsæt fra det i al Almindelighed principstridige i at opstille ganske særlige Arvregler for disse Rettigheder, der dog væsentlig maa behandles som Formuerettigheder, maa det erkendes, at vor Rets herhen hørende særlige Regler ingenlunde ere højdere end de almindelige Arvregler, men tværtimod i forskellige Retninger kunne føre til meget stødende Resultater. Eksempelvis kan nævnes, at, naar en Forfatter, der har Børn i sit første Ægtefælle, senere gifter sig anden Gang, vil efter den gældende Ret hans anden Ægtefælle efter hans Død faa den udelukkende Ret over hele hans Forfatterfælle med Tilfidsfættelse af Børnene af første Ægtefælle. Er hun ung, ville disse rimeligvis aldrig faa nogen Glæde af deres Arveret, og dette gælder, selv om hun gifter sig paa ny. Og saa i andre Retninger kunne mærkelige Resultater fremkomme.

Ved at fastholde de almindelige Arvregler og saa her, opnaas dernæst, at en eventuel Reform i Arvelovgivningen eo ipso faar Virkning og saa paa dette Omraade.

I den gældende Ret findes ingen Afgørelse af, om og i hvilket Omfang Forfatterretten skal tjene Kreditorerne til Fuldstgørelse. Det maa dog antages, at Kreditorerne i et ret betydeligt Omfang kunne holde sig til denne.²⁾

Enkelte fremmede Retsforfatninger nægte i al Almindelighed Kreditorerne Ret til at holde sig til Forfatterretten, i alt Fald ved Forsølgning mod Forfatteren og dennes Arvinger.¹⁾ De fleste og navnlig næsten alle de vigtigste fremmede Retsforfatninger hjemle imidlertid Kreditorerne Ret til at holde sig til Forfatterretten, for saa vidt Værdet allerede er offentliggjort. Dette gælder baade i fransk, engelsk og tysk Ret²⁾ og hjemles endvidere bl. a. i den svenske Lov § 22, den belgiske Lov Art. 9, og vistnok den finske Lov § 30. I Videnskabens er der ogsaa saa at sige fuldstændig Enighed om, at Kreditorerne bør have denne Ret. Denne almindelig anerkendte Grundsaetning maa utvivlsomt ogsaa anses for rigtig.

Den her foreslaede Ordning af Retsforholdet til Kreditorerne gaar en Mellemvej mellem de forskellige tidligere Lovforslag. Det har herved været Formaalet paa den ene Side at fjerne de Betæneligheder, som ere blevne gjort gældende over for det tidligere Forslags Regler, for saa vidt disse i større eller mindre Omfang hjemle Kreditorerne Adgang til mod Forfatterens eller hans Arvingers Vilje at foranstalte fornyet Offentliggørelse af Værket, og paa den anden Side at sikre Kreditorerne den Adgang til Fuldstgørelse af Forfatterrettens pekuniære Udbytte, som er forenelig med en fuldstændig Hævdelse af Forfatterens personlige Ret og saa med Hensyn til tidligere offentliggjorte Værker. Dette opnaas formentlig, saa vidt det overhovedet er muligt, naar man vel frakender Kreditorerne Ret til at frembringe ny Offentliggørelser, men paa den anden Side tilfiker dem Udbyttet af saadanne, derved at de kendes berettigede til at gøre Udlæg i Bederlaget for fremtidige Udgifter eller Udførelser.

For ikke paa nogen Maade at komme i Kollision med den gældende Rets Grundsaetninger i Henseende til Udlæg i fremtidig Arbejdsfortjeneste, er denne Ret, saa længe Forfatteren lever, begrænset til kun at gælde tidligere offentliggjorte Værker. Efter Forfatterens Død er der ikke Anledning til at fastholde denne Begrænsning; thi vel bør Arvingerne være raadige over, om Vær-

¹⁾ Saaledes f. Eks. hollandsk Lov Art. 9, ungarsk Lov Art. 4; denne Regel er ogsaa forudsat i den tidligere norske Lows § 6, jfr. Ordene: „uden Hensyn til Voets Tilstand“.

²⁾ Pouillet l. c. Nr. 173—79, 182, 225, 238; Copinger: The law of copyright Pag. 7 og 157; Kohler: Das Autorrecht i Jahrb. f. Dogm. XVIII. Pag. 265—70.

¹⁾ Jfr. om denne Pouillet: Traité théorique et pratique de la propriété littéraire et artistique Nr. 205 flg.

²⁾ Jfr. C. Lopp: Den ideelle Produktions Beskyttelse, Pag. 14 flg.